

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Άληθινή Ιστορία)

Τὸ ποταμόπλοιο τῆς ἀστυνομίας τοῦ Πίταμπουργκ, στίς Ἐνωμένες Πολιτεῖες, διέκοψε ἔξαφνα τὴν περιπολία του καὶ κάνοντας πίσω, ἔσπευσε πρὸς τὸν τόπο τοῦ δράματος, ὅπου τὸ κελοῦσαν μὲ δυνάτες κραυγές μερικοί διαθώτες, σκυμμένοι πάνω ἀπὶ τὸ κρηπίδωμα.

Τὶ εἶχε συμβῆ ; Ἀπλούστατα, ἕνας ἀντρας εἶχε θρασυκελίσει τὸ κρηπίδωμα αὐτὸ κ' εἶχε ριχθῆ μέσθ' ἐπὶ ποτάμι.

Θὰ ἦταν σίγουρα κάποιοι φτωχοὶ ἀπελπισμένοι, κάποιοι ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνέργους, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐπὶ μῆνες δολόκληρους ἀναζητοῦν μιά ἐργασία, στὸ τέλος ἀπελπισμένοι κ' ἀπογοητευμένοι, ζητᾶνε στὸν θάνατο τὸ τέλος τῆς ἀθλιότητος τῶν.

Μὰ αὐτὴ τὴ φορά τὸ ποτάμι θὰ ξανάδινε τὸ θῆμα του. Γιατί μερικοί γενναῖοι ἀστυνομικοί ρίχθηκαν ἐγκαίρως στὸ νερὸ καὶ κατάρθρωσαν νὰ πιάσουν τὸν ἀπελπισμένο καὶ νὰ τὸν τραῆξουν ἀπὸ ποταμόπλοιο τοῦ.

Γρήγορα - γρήγορα τότε, τὸ ποταμόπλοιο τραῆξε πρὸς τὸν παράκτιον σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν. Μετέφεραν ἐκεῖ τὸν πνιγμένο, ποὺ ἦταν ἐντελὸς ἀνάσπῃτος, μὰ, παρ' ὅλες τὶς φροντίδες μὲ τὶς ὁποῖες τὸν περιέβαλαν, αὐτὸς ἀργόσαε πολὺ νὰ συνέλθῃ.

Ἡ καρδιά του ὅμως χτυποῦσε ἀκόμα, ἀν καὶ ἀδύνατα. Ἰέλος ἡ ἀναπνοή του ἔγινε πῶς κανονική, ἕνας σαθὺς στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ μισαίνειε τὰ μάτια του... δυὸ ἡάτια σχεδὸν σθουμένα, χωρὶς ζωή.

Μὰ ἔξαφνα μιά λάμψη φώτισε τὰ μάτια του, κύτταξε ὀλόγυρά του καὶ βλέποντας ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία καὶ τὶς ἐλάχιστες κινήσεις του, προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ καταλάβῃ ποῦ ἦταν καὶ πῶς εἶχε θρεθῆ ἐκεῖ.

Τὰ ρούχα του ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ νερὸ καὶ ποῦ κολλοῦσαν στὸ κορμὶ του τοῦ ζήτησαν τὶς ἀναμνήσεις του. Κι' ἐνῶ, γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουν ἐντελῶς τοῦ ἔδωσαν νὰ πιῇ ἕνα τσιγαριτκό, τραύλισε μὲ σθουμένη φωνή:

— Γιατί νὰ μὲ τραῆξετε ἀπὶ τὸ νερὸ, ἀφοῦ αὔριο - μεθαῦριο θὰ ξαναπέσω πάσι σ' αὐτὸ ; ... Ἐχῶ τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφασιν νὰ ξεμπερέψω μιά γιὰ πάντα μὲ τὴ ζωή.

Ἐνας ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς τὸν ἐπλησίασε τότε καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιά γλυκεῖα ἀσθηρότητα:

— Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δίνῃ τέλος στὴ ζωὴ του. Ὁ θεὸς νόμος τὸ ἀπαγορεύει κ' ὁ νόμος τῶν ἀνθρώπων τὸ τιμωρεῖ.

— Σὰς εἶνε εὐκόλο νὰ μιλάτε ἔτσι, ἀπάντησε ὁ δυστυχισμένος ἀνεργός. Ἐταί μιλοῦν αὐτοὶ ποῦ ἔχουν σπῆτι, αὐτοὶ ποῦ τρώνε καὶ κοιμῶνται καλά... Αὐτοὶ δὲν ξέρουν ποῦ μπορεῖ νὰ οδηγήσῃ ἡ δυστυχία ἕναν ἄνθρωπον.

— Γκραμπότσκι, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζέται κανεὶς, ὅταν εἶνε νέος σὰν ἐσένα. Εἶσαι πάνω-κάτω τριανταπέντε χρόνων, ἔχεις δυνατὰ μπράτσια καὶ γερὸ κομῖ... Μπορεῖ πολὺ εὐκόλα, ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη, ἡ Τύχη σου ν' ἀλλάξῃ...

Ὁ Γκραμπότσκι τοῦ ἔριξε ἕνα θυμωμένο βλέμμα καὶ ρώτησε:

— Ἐν πρώτοις, πῶς ξέρετε τ' ὄνομά μου ;

Μὰ, βλέποντας τὰ χαοτιὰ του σὰ χέρι-α τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἐξακολούθησε:

— Ἄ! ὄραίνα... μ' ἔρευνήσατε... Ἐ, λοιπὸν... ναί... ὀνομάζομαι Στάνλεϋ Γκρα-

μπότσκι κ' οἱ γονεῖς μου ἦσαν Πολωνοὶ... Μὰ ἐγὼ εἶμαι Ἀμερικανὸς ὀπῆκος... Μῆνες δολόκληρους εἶμαι τώρα χωρὶς δουλειά, ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι... Θὰ ἔκανα ὁπομονή, ἀν ἔβλεπα τὴν κατὰστασι νὰ καλύτερεῖ κάπως... Μὰ ἡ κρίσις ἐπιδεινώνεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.

— Μπα ! τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς. Ἐσὺ τοῦλάχιστον εἶσαι μόνος... Μὰ εἶνε καὶ τόσο ἄλλοι ποῦ θρίσκονται σὲ πολὺ χειρότερη θέσι ἀπὸ σένα... Αὐτοὶ ποῦ ἔχουν παιδιὰ.

— Καὶ ποῖος σὰς εἶπε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔγω παιδιὰ ! φώναξε ὁ Γκραμπότσκι.

— Ἐχεις λοιπὸν γυναῖκα καὶ παιδιὰ ; εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς. Εἶσαι ἀσυχώρητος, Γκραμπότσκι, ποῦ θέλησες νὰ πνιγῆς καὶ ν' ἀφήσης τὰ παιδιὰ σου στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Γκραμπότσκι κάρφωσε τὰ μάτια τοῦ στὸ πάτωμα καὶ τραύλισε:

— Παιδιὰ ;... Ναί, εἶ χ α !...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια του ἔκαναν ἐντύπωσιν στὸν ἀστυνομικὸ. Μιά φριχτὴ ὀψοφία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ του... Τὴν ἴδια ὁμῶς στιγμή, ἕνας ντέτεκτιβ ποῦ παρακολουθοῦσε τὴν συνομιλία πλησίασε καὶ ρώτησε:

— Ὀνομάζεσαι Στάνλεϋ Γκραμπότσκι καὶ κατοικεῖς σὲ μιά πολυκατοικία τῆς Ντὴν - Στρίτ ;

Ὁ Γκραμπότσκι, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ, σωριάστηκε σὲ κρεθῶσιν του, προσφαιζόμενος πῶς τὸν εἶχαν ἐξαπατήσει ὁσασοῖ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ὄλο του τὸ αἷμα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κ' εἶχε γίνῃ πελιδινός...

Ἐντωμεταξῶν, ὁ ἐπιθεωρητῆς κ' ὁ ντέτεκτιβ εἶχαν τραῆχθῃ σὲ μιά γωνία καὶ κουβεντιάζαν μὲ σιγαλή φωνή, μὰ πολὺ ζωηρά.

Ἐπειτὰ ὁ ἐπιθεωρητῆς ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Γκραμπότσκι καὶ τὸν ρώτησε ἀπότομα:

— Ἐίχες τρία παιδιὰ... δυὸ ἀγόρια κ' ἕνα κορίτσι, δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὶ ἀπόγιναν ; Τὶ τὰ ἔκανες ;

Μὰ δὲν ἔλαθε καμμιά ἀπάντησι.

— Δὲν θέλεις νὰ μιλήσῃς ; εἶπε ὁ ντέτεκτιβ μὲ τὴ σειρά του στὸν Γκραμπότσκι. Ἐ, λοιπὸν, θὰ πῶ ἐγὼ τὶ ἀπόγιναν τὰ παιδιὰ σου... Τὰ δηλητηρίασε ἀναδινῆρα γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῆς... Χθές, ὁ μικρὸς σου γιός, ὁ Τόμ, ἐῶρταξε τὰ γενεθλια του, ἔκλεινε τὰ ὄχτω χρονία... Εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ;

Ὁ Γκραμπότσκι εἶνε κλείσει τὰ μάτια του καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀκούγε:

— Προχθές, ἐξακολούθησε ὁ ἀστυνομικὸς, εἶχες κερδίσει μερικά σέντς, δουλεύοντας γιὰ μιά-δυὸ ὄρες στὸ ἐξόφλημα τῶν βασιριῶν... Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἀγόρασε ἕνα γλύκισμα...

Ὁ Γκραμπότσκι, μολοντὶ ἦταν ἐξαντλημένος ἀκόμα, κατάρθρωσε ν' ἀνασπῶθῃ στὸ κρεθῶσι του καὶ ρίχνοντας ἕνα θλέμμα κυνηγημένου ζώου σ' αὐτοὺς ποῦ θρισκόντουσαν ἐκεῖ, φώναξε μὲ στριγγὴ φωνή:

— Ναί... ναί... Εἶν' ἀλήθεια !... Ἐνὰ γλύκισμα... Ἀπὸ τὸ πρῶτὰ τὰ τρία φτωχὰ παιδάκια μου ἔκλαιγαν καὶ φώναζαν γιὰτί, πεινοῦσαν... Κι' αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα καὶ μοῦ σπάραζε τὴν καρδιά... Νάχῃς τρία παιδιὰ καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ τοὺς δώσης νὰ φᾶνε τίποτε...

— Ὑπάρχουν φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὸν διέκοψε αὐστηρὰ ὁ ἐπιθεωρητῆς. Γιατί δὲν ἀπευθύνθηκες σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ;

(Συνέχεια στὴ σελίδα 2161)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ



Ὁ συγγραφεὺς κ. Μιλτιάδης Λιδωρικῆς



Ὁ ἐν Καίφῳ ἱατρός κ. Χριστοφίδης (Σκίτσα τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδῃ)

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2153)

μπορούσα να ξεχάσω ;...

Και καθώς εκείνος σκιρτούσε, με μία άνεκλάλητη χαρά, έξακολουούσε:

— Νομίζετε λοιπόν ότι μ' αγαπάτε ακόμα ; « Ω ! σίγουρα γελιέστε... Αυτό δεν είναι δυνατόν... Ξέρω την αστάθεια της καρδιάς των ανδρών και δεν πιστεύω ότι ένας άνδρας, έπειτα από έντεκα χρόνια, μπορεί ν' αγαπάει με την ίδια αγάπη, όπως και στο παρελθόν μία γυναίκα. Δεν το πιστεύω αυτό, όπως δεν πιστεύω, ότι αυτό το ξεραμένο λουλούδι που ήταν μία μέρα υπέροχο, μπορεί νά ξαναβιώσει... »

Και του έδειξε στη διπλανή θιτρίνα ένα κατάξερο και κιτρινωμένο λουλούδι.

Χωρίς να πη λέξι, ο 'Αντρέ, πήρε το νεκρό άνθος και το έβαλε σ' ένα βάζο γεμάτο νερό.

Μερικοί ένοιον πληροίσαν και διέκοψαν τη συζήτησή τους.

Και η έσπεριδα εξακολούθησε...

* * *

Κατά τὰ χαράματα, όταν και οι τελευταίοι προσκαλεσμένοι άπεσούρησαν, ο 'Αντρέ πήρε από το μπράτσο τη Σεφορά και την ώδηγησε προς τὸ θάξο, στο όποιο είχε τοποθετήσει λίγες ώρες προητέρα τὸ κατάξερο λουλούδι.

— Κυττάχτε ! τής είπε.

Και τότε στη θέα: τὸ νεκρὸ άνθος, ἡ Σεφορά εἶδε κατάπληκτη ἕνα υπέροχο λουλούδι, δλάνθιστο κι' δλόδροσο.

— Εἶνε τὸ άνθος πὸ θάλατε εδῶ πρὸ δλίγου ; ρώτησε αστασίμην.

— Ναι, εἶν' ἕνα ρόδο τής 'Ιεριχούς, ἕνα περιεργο λουλούδι πὸ ἄμα ξεραθῆ ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀνθίξῃ πάλι, ἀν τὸ φέρουν σ' ἐπαφή μὲ τὴ θροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ.

— Καὶ ἐνῶ ἕνα δάκρυ ἔλαμπε στὰ μάτια τής συγκινημένης Σεφοράς, ὁ νέος ἐπρόσθεσε τρυφερά:

— Βλέπετε πὸς ὑπάρχουν στὴ φύσι λουλούδια νεκρὰ φαινομικῶς πὸς ξαναβιζοῦν... ὅπως ὑπάρχουν κι' ἔρωτες πὸ δυνατό ἀπὸ τὸ χρονο...

Γλυκά, τρυφερά ἡ Σεφορά ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ 'Αντρέ.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μερικές ἑβδομάδες, ἡ χήρα τοῦ θαρώνου ντ' Ἀλταχάους γινόταν κ. 'Αντρέ ντε Γκάρμπ.

CH. ESQUIER

Ο ΑΖΟΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2151)

Και ἡ γρηά φώκια λιποθύμησε. «Όταν συνήλθε εἶπε ἀπότομα στὸν κατάπληκτο Μπαλοσάρ:

— Εἶσαι ἕνας ἠλίθιος ἢ ἕνας ἄθλιος ! Σὲ κοροϊδεῖσαν ἢ θέλησες νὰ κοροϊδέψῃς ἐμένα ! Αυτό φτάνει ! Δεν θὰ πάρῃς τὴν κόρη μου, κύριε ! Δεν θὰ τὴν πάρῃς ποτέ !

Καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια, τρυβῶντας και τὴν κόρη τῆς πὸ τᾶξε χαμένα.

«Όσο γιὰ τὸν Μπαλοσάρ ἀπόμεινε στήλη ἄλατος.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πὸ τοῦ εἶχε παρουσιάσει τὸν δῆθεν 'Αζὸρ κ' εἶχε πάρει πεντακόσια φράγκα ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεῶν κι' ὅτι μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ὅλος ὁ κόσμος εἶχε γελάσει εἰς θάρος του.

— 'Εμπρός ! τοῦ εἶπε κάποιος ὑπάλληλος. Δεν ἔχεις πια καμμία δουλειὰ εδῶ.

Ὁ Μπαλοσάρ ἔσπευσε νὰ φύγῃ, γιατί εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸν 'Αζὸρ πὸ τᾶξε θάλει τᾶρα με τὰ σκυλλάκια τοῦ σταθμάρχου.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν παντρεύτηκε ποτέ τὴ Λιζέττα. Ἀντιθέτως δικάστηκε ἀπ' τὸ πταισματοδικεῖο και καταδικάστηκε σὲ μεγάλο πρόστιμο και σὲ ἀποζημίωσι τὸν ἐπιθετὸν πὸ τοῦς εἶχαν καταστρέψει τὰ ρούχα τὰ δόντια τοῦ ψευτο-'Αζὸρ.

MICHEL NOUR

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2160)

— 'Α ! ναι ! ἔκανε σαρκαστικά ὁ Γκραμπότσι. Ὑπάρχουν φιλανθρωπικά ἱδρύματα πὸ τὰ διευθύνουν μερικές κυρίες τής ἀριστοκρατίας γιὰ νὰ κάνουν ἐπιδείξει και γιὰ νὰ κοροϊδεῖσουν τὸν κόσμο... Δεν ἔχετε πὸσες φορές χτύπησα τοῦ κάκου τὴν πόρτα τους...

Ὁ Γκραμπότσι στᾶθηκε λίγα κι' ἔπειτα εξακολούθησε:

— Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἢ φτωχὴ γυναίκα μου πέθανε ἀπ' τῆς στερήσεως. Ἀπὸ τότε ἀπελπίστηκα πειὰ ἐντελῶς... Σιγά-σιγά θλιέποντας τὰ παιδιὰ μου νὰ πεινάει και νὰ πονάζουν, ἔνοιωθα τὴν τρέλλα νὰ με κυριεύῃ... Γιὰ ποῖό λόγο νὰ παλαίψω περισσότερο, ἀφοῦ εἶχα χάσει πειὰ ὅλες μου τῆς ἐλπίδες... Καὶ ἄρχισα τότε νὰ σκέφτωμαι νὰ δώσω ἕνα ὀριστικό τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάστασι... Φαίνεται πὸς κάποιο κενὸ πνεῦμα με διευκόλυνε νὰ πραγματοποιήσω τὸ φριχτὸ αὐτὸ σχέδιό μου... Προχτές, θρήκα γιὰ μία ὥρα δουλειὰ στὸ ξεφούρτωμα και κέρδινα μερικά σέντ.

«Τὸτε ἀγόρασα τὸ καταραμένο αὐτὸ γλύκισμα και ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου. Τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Εἶχαν ὀγῆ ἔξω γιὰ νὰ θροῦν τίποτε και νὰ φάνε στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου.

«'Ημουν μόνος... κι' ὁ διάβολος μ' ἔσπρωχνε... »

«Στὴ σοικοικία μας ἔχομε πλῆθος ποτικία. Κάποια γειτόνισσά μου λοιπὸν μοῦ εἶχε δώσει νὰ τοῦς ριζῶ στρυχνίνη. Μὰ ἐγὼ μὲ τῆς σκοτούρες μου δὲν τὴν εἶχα νοσηματοποιήσει και τὴν εἶχα φυλάξει σὲ μία ἐπιμεριδα...

«Πῆγα λοιπὸν και πήρα τὴ στρυχνίνη, τὴν ἀνακάτεψα μὲ τὴ ζάχαρη μὲ τὴν ὁποία ἦταν παραλεμμένο ἀπὸ πάνω τὸ γλύκισμα και τὸ ἔκοψα σὲ τρία ἴσια κομμάτια.

«'Ηταν ἡ ἔορτὴ τὸν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Τόμ, μὰ θὰ γινόταν ἐπίσης κ' ἡ ἔορτὴ τοῦ θανάτου πὸ παραμάνευε σαρκάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι...

«'Όσο γιὰ μένα μὲ μία θουτιὰ στὸ ποτάμι, θὰ ξεμπερδεῦαν ὅλα...

«'Όταν ξαναγύρισα τὰ παιδιὰ μου, τοῦς ἔδωσα τὸ γλύκισμα και τὸ ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὑποψιαστοῦν τίποτε... Τὰ ἄλλα τὰ ἔβρετε... 'Α ! γιατί ἤρθετε νὰ με φοπθῆσετε ; Γιατί με ὠσάστε ; 'Αν δὲν τὸ κάνατε αὐτὸ δὲν θὰ ἦμουν πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο και θὰ εἶχα γλυτώσει ἀπ' ὅλες τῆς ἀθλιότητες !... Ὅθ ἔβρισκόμουν κοντὰ στὰ παιδιὰ μου πὸς τὰ σκότωσα...

— Ἀπατάσαι, Γκραμπότσι, τὸν διέκοψε ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου πέθανε, ὁ Τόμ... Τὰ ἄλλα δὲν τὰ προλάθαμε και τὰ ὠσάσαμε...

Ὁ Γκραμπότσι σωριάστηκε στὸ κρεββάτι χύνοντας πύρινα δάκρυα κι' δλοῦζοντας:

— Τὰ φτωχὰ ἴσια παιδιὰ !... Τὰ παιδιὰ μου !... 'Α ! ἦμουν τρελλός... Τ' ἀκούω ακόμα νὰ μοῦ λένε: «Πατέρα... πεινάμε !... »

«Ω, τζέντλεμεν, δὲν ἔχετε τί εἶνε αὐτὴ ἡ κραυγὴ !... »

Καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Γκραμπότσι θρίσκειται σήμερα στὸ φρενοκομεῖο. Ἡ τραγωδία του τοῦ ἔσάλεψε τὸ λογικό.

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2136)

Ξανκιδῶ ποτέ πειὰ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸν μόνο πὸς ἀγάπησα.

Τᾶρα ἔσπαγα πειὰ και νὰ κλαίω. Τὸ κόκκινο κρασί σβύνει καλὰ σὰν τὴν σαμπάνια τὸ παρελθόν, κι' ὅταν τὸ στήθος μου πονάει κι' ὅταν δὲν πονάει.

Δῶσε μου, δὲν παρακαλῶ, τὴ μπιτῆλια πὸς θρίσκειται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι...

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ θυμάμαι...

NATALIE PILENKO

Μὲ 4 δελτία και 20 δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας και 23 δραχμὰς διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἀποκτάτε τὸ ὑπέροχο ἀριστοῦργημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός: «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ», ὁγ κώδη, εἰκονογραφημένο τόμον ἐξ 600 και πλέον σελίδων. Τὸ θιβλίον αὐτὸ τιμᾶται εἰς τὰ θιβλιοπωλεῖα δρυχ. 60. Συνεπῶς τὸ «Μπουκέτο» σὰς τὸ δίδει σχεδὸν δωρεάν.